

Zprávy z farnosti

10/2004

Modlíme se každý den. Jistě se také modlíme modlitbu Otče náš a nejen jednou. Při ní také vyslovujeme prosbu: „chléb náš vezdejší (každodenní - vždy) dej nám dnes.“ Uvědomujeme si jakou hodnotu chléb má?

Jeden anglický novinář provedl poučnou zkoušku. Koupil bochník chleba a postavil se s ním na živých křižovatkách ulic v různých městech. Na kolemjdoucích žádal, aby za ten chléb jednu hodinu pracovali. Došel k těmto výsledkům:

V Hamburku se mu vysmáli.

V New Yorku byl zadržen policií.

V africké Nigérii byli mnozí lidé ochotni za tento chléb pracovat tři hodiny.

V indickém New Delhi se v mžiku shromáždily stovky lidí, kteří za tento chléb chtěli pracovat celý den ...

Zdraví P. František

Příběhy z léta 2004 ...

Připomenete si a rozdělíte se se svými farníky o zážitky z letošních dovolených a prázdnin? Těšíme se na zajímavé příběhy, tipy...

R.S.

- Dědeček si postěžoval vnoučkovi: „Mám problém. Brzy zemřu a nechci rodinu zatížit starostmi. Rakev je drahá, hrob ještě dražší, vykopání hrobu hodně stojí. Moje děti budou zarmoucené.“ Vnouček se zamyslel a zvolal: „Mám nápad! Nejlacinější by bylo, dědečku, kdyby tě někdo sežral!“

Výroční zpráva farní charity za rok 2003

dokončení z minulého čísla:

6) Pomoc postiženým povodněmi

Pomoc postiženým povodněmi měla v roce 2003 především zprostředkovatelský ráz, kdy Farní charita Děčín pomáhala zajišťovat finanční pomoc postiženým od Sdružení Česká katolická Charita. Jednalo se o částky ve výši 5, 10 a 15 tisíc. Potřební mohli dále žádat o různé hygienické potřeby a pracovní pomůcky z humanitární pomoci, kterou Charita získala. Přes-

bytečné prostředky byly dále poskytnuty školám a zdravotnickým zařízením na území Děčína a zbylé pracovní pomůcky dostaly Technické služby Děčín.

Propagace činnosti Farní charity Děčín

O činnosti FCH průběžně informoval Český rozhlas Ústí nad Labem a místní periodika (týdeník Princip – zde byl postupně zveřejněn malý cyklus o činnosti jednotlivých středisek Farní charity, Děčínský deník).

Bc. Ladislava Vopatová je za Občanskou poradnu Děčín členkou výkonného výboru a místopředsedkyní Asociace občanských poraden.

27. června 2003 byl vysílán rozhovor o Farní charitě Děčín v rámci pořadu Host do domu v Českém rozhlase.

O činnosti FCH jsou pravidelně informovány spolupracující instituce a letáky o činnosti jsou dostupné pro potenciální klienty např. v čekárnách u lékařů apod.

Vzdělávání ve Farní charitě Děčín v roce 2003

Bc. Ladislava Vopatová pokračovala druhým rokem ve studiu tříletého magisterského programu „Supervize v sociálních a zdravotnických zařízeních“ na Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy.

Vladimíra Jurčová dokončila 2. ročník dálkového studia oboru veřejnosprávní činnosti na Střední odborné škole v Ústí nad Labem a pokračovala třetím ročníkem.

Pro asistenční službu Farní charity Děčín byla připravena dvě třídní školení v Bělé u Děčína zaměřená na rozvíjení praktických dovedností i teoretických znalostí, která přímo reagovala na aktuální potřeby asistentek. Školení vedli Mgr. Zdena Bednářová a Mgr. Lubomír Pelech a vedle děčínských asistentek se jich zúčastnila a romská terénní pracovníce a dvě zaměstnankyně asistenční služby z Rumburku.

Mgr. Martina Volfová se na podzim 2003 zúčastnila dvoudenní konference o náhradní rodinné péči, kterou pořádalo sdružení Trialog Brno a od září 2003 je frekventantkou tříletého vzdělávacího cyklu v systemické a rodinné terapii v Institutu rodinné terapie při Fakultní nemocnici Motol.

Asistentky Soňa Dugová a Vladimíra Jurčová absolvovaly na podzim dvoudenní seminář „Komunikace v rodině“ organizovaný pražským SPI-Nem.

Miriam Lysáková a dobrovolnice Věra Hladíková absolvovaly týdenní bytové školení Asociace občanských poraden „Práce s klientem“, které je podmínkou pro práci v občanské poradně.

Bc. Jindřich Macoun a Ing. Božena Čejková absolvovali jednodenní školení v oblasti pracovního práva a bydlení.

Příběhy našich klientů

Nejstarší klientka pečovatelské služby

Naší nejstarší klientce bylo 90 let. Původním zaměstnáním byla učitelka v mateřské školce. Měla dva syny, starší bydlel nedaleko, ale mladší emigroval před 30 lety do Ameriky a žije v New Yorku. Pečovatelka na ni vzpomíná: Při každé mé návštěvě mi ukazovala fotografie, hezky vyprávěla, já byla věrný posluchač, vždy byla plná dojmů a emocí. Naposledy za ním letěla ve svých 88 letech, což bylo obdivuhodné. Díky svému synovi měla velice slušný životní standard, rozhodně nestrádala. Byla velice vitální, ale bohužel měla slabé srdce, které ji později selhalo. Vždy říkala: „Jsem ráda, že vás mám, moje spokojenost je na místě.“

Případ občanské poradny

Klientka půjčila téměř před třemi roky finanční hotovost svému známému. Ten jí slíbil, že jí peníze bude postupně vracet, ale ani po mnoha urgencích to nedělal. O půjčce však nebyla sepsána žádná smlouva. Klientka se obávala, aby dluh nebyl promlčen a aby jí známý dluh nezapřel. Dotazovala se, jakým způsobem by mohla od známého dlužnou částku získat.

Poradce klientce vysvětlil ustanovení §101 Občanského zákoníku o promlčení. Navrhl jí, aby zvážila možnost sestavit výzvu dlužníku k písemnému uznání dluhu, na který se vztahuje promlčecí lhůta deset let a navrhnout mu platby podle rozumného splátkového kalendáře. Pokud by dlužník uznání dluhu neposkytl, klientka mohla uvažovat o podání žaloby na zaplacení dluhu. Důkazní břemeno by však musela nést sama – nejnvýhodnější by pro ni v takovém případě bylo, kdyby měla pro poskytnutí půjčky nějaké přímé svědky.

Práce v rodinách

Do této rodiny dochází asistenční služba již několik let. Rodinu tvoří matka a pět synů, z nichž nejstarší je již zletilý. Popud k návštěvám vzešel od OSPOD, protože matka nevládala péči o děti a především hospodaření. Problematický byl také prospěch chlapců. Matka si postupně zvykla řešit běžné situace v rodině sama a s obtížnějšími se obrací na asistentku. Vzrostl její zájem o vzdělání chlapců a sama se začala chodit informovat do školy. Postupem času požádala asistentku o pomoc s doučováním. Výsledkem je, že jeden ze synů uvažuje o přestupu na učební obor s maturitou, dalšímu bylo umožněno ukončit základní školní docházku postupem do deváté třídy,

Děčín - Podmokly

i když původně měl školu opustit již v osmé. Velmi se zlepšilo celkové prostředí v bytě a matka si zvykla hospodařit „obálkovou metodou“, takže se již nedostává do neřešitelných finančních problémů. Ráda vaří a peče a baví ji shánět levné recepty a sestavovat jídelníček. Matka se snaží pro syny zajišťovat i náplň volného času – shání jim cenově dostupné kroužky a tábory. Jako pozitivum lze hodnotit i to, že již delší dobu se v rodině nevyskytl žádný zásadní problém, který by vyžadoval zásah úřadů. Byli bychom jen rádi, kdyby naše práce ve všech případech přinášela takovéto výsledky.

Zpráva o hospodaření FCH za rok 2003

Farní charita Děčín za období roku 2003 vykazuje **zisk ve výši 107 000 Kč**.

Čerpání nákladů:

režijní materiál (kancel. potřeby, ochran.pomůcky apod.)	21 000 Kč
potravinová pomoc	26 000 Kč
opravy a údržba	8 000 Kč
cestovné	26 000 Kč
ostatní služby (poštovné, telekom., porad. a auditorská činnost)	125 000 Kč
mzdové náklady	1 075 000 Kč
náklady na sociální pojištění	275 000 Kč
náklady na zdravotní pojištění	92 000 Kč
daně a poplatky	2 000 Kč
ostatní finanční náklady (poplatky bank, pojištění)	1 000 Kč
ostatní náklady nedaňové	5 000 Kč

Náklady celkem 1 669 000 Kč

Výnosy:

Ministerstvo práce a sociálních věcí	411 000 Kč
město Děčín	30 000 Kč
město Benešov nad Ploučnicí	3 000 Kč
nadace Rozvoj	8 000 Kč
Ústecký kraj	21 000 Kč
Romský projekt	117 000 Kč
ostatní výnosy - úřad práce	1 031 000 Kč
celkem dotace - organizace	1 671 000 Kč
sponzorské dary a příspěvky jednotlivců	15 000 Kč
tržby za služby - pečovatelky	31 000 Kč
tržby za služby ostatní	59 000 Kč

Výnosy celkem 1 776 000 Kč

Mgr. Martina Volfová - ředitelka farní charity Děčín

Naše role při nedělní bohoslužbě

Dovolte mi zde uvést dvě kapitoly z knihy Naše role při nedělní bohoslužbě od Ladislava Simajchla. Myslím, že není od věci si přečíst těchto několik ukázkových stránek a stálo by jistě za úvahu postupně se seznámit s celou knihou. Kniha obsahuje následující kapitoly:

<i>Kdo se v kostele nudí?</i>	<i>Začátek bohoslužby</i>
<i>Boží lid kolem oltáře</i>	<i>Kající úkon</i>
<i>Proč jdeme v neděli do kostela</i>	<i>Kyrie, Gloria, Orace</i>
<i>Co je to - nedělní mše?</i>	<i>Bohoslužba slova</i>
<i>Cizí slova v naší bohoslužbě</i>	<i>Lektoři a ministranti</i>
<i>Liturgie jako posvátná hra</i>	<i>Aby čtení byla přijata a slyšena</i>
<i>Posvátná znamení - mluva symbolů</i>	<i>Kázání</i>
<i>Společná modlitba a zpěv</i>	<i>Krédó a přímlyvy</i>
<i>Nedělní bohoslužba - věc celé farnosti</i>	<i>Příprava darů</i>
<i>Naše role při nedělní mši</i>	<i>Eucharistická modlitba</i>
<i>Připravujeme se na nedělní bohoslužbu</i>	<i>Přijímání</i>
<i>Postup nedělní mše</i>	<i>Závěr mše</i>
	<i>Žít mši svého života</i>
	<i>Poznámka závěrem</i>

R.S.

...

9. nedělní bohoslužba - věc celé farnosti

Jak jsme viděli a slyšeli při cestách sv. Otce, Afričané a Indové při nedělní mši svaté tančí. Rytmický pohyb, hudba, tanec, zpěv, všechny tyto spontánní projevy radosti uplatňují při bohoslužbě. Každý národ má právo chválit Boha po svém.

Kdysi to tak bylo asi ve všem křesťanstvu. Ještě Klemens z Alexandrie píše: „Tanec, který doprovází modlitbu, dává duši křídla k výstupu k nebesům.“ I ve středověku byly ještě taneční pohyby součástí bohoslužby. Při velikonoční sekvenci například dělal rytmičké pohyby biskup se svou kapitulou a podle nich i lid v katedrále.

I my v dnešních dobách máme právo slavit liturgii jako radostnou, posvátnou hru před Bohem. Každý máme při ní mít svou roli. Podle svých schopností smíme hrát a tančit, jako David před archou.

Němý, hluchý, pasivní divák - takový tu nemá být žádný.

Jakou roli tu hrají já? Čím přispívám ke společnému slavení, ke zdaru a kráse naší bohoslužby? Tuto otázku bychom si měli každý občas položit.

Kdesi jsem četl, jak viděl náhodný návštěvník nekřesťan běžnou nedělní bohoslužbu:

„Lidé se tam scházejí, ale jsou to asi samí nepřátelé; neusmějí se na sebe, nepozdraví se. Proč se vůbec sešli? Čte se jim z posvátné knihy, a jedni se při tom rozhlížejí, jiní listují v knížce, co mají před sebou. Proč to čtou, když to neposlouchají?“

Venku na vývěsce stálo, že to bude slavnost. Ale ten vedoucí vpředu je zasmušilý. Nikde ani stopy radosti. Proč tomu říkají slavnost? Pak začne společný zpěv, ale kdepak společný. Mnozí otevřou ústa, jen když zívají. Proč se zpívá, když se nezpívá?

Pak ten vpředu cosi bez zájmu mluví a lidé bez zájmu čekají, kdy skončí. Proč tak dlouho mluví, když to nikoho nezajímá? Potom se ten vpředu modlí. Možná, že to jsou pěkné modlitby, ale říká je rychle a bez přestávky, není možné se nad něčím zamyslet. Proč ne raději méně a rozvážně?

Pak zve lidi ke stolu, ale mnozí pozvání nepřijdou. Proč šli vůbec do kostela, když tam pohrdají vším, co se tam děje?“

Říkáte si teď možná v duchu: našťástí takhle ošklivé to u nás všechno není. Ale k dokonalé souhře všech máme také ještě kus cesty. Vy abyste konali každý to, co přísluší vám. Všichni se máme podle svých možností přičinit, aby nedělní bohoslužba v naší farnosti byla oduševnělá, krásná, radostná. Abychom odtud odcházeli posílení a potěšení.

Před koncilem byli za nositele liturgického dění uznáváni jen kněží. Dnes platí, že dobrá nedělní bohoslužba je záležitostí všech (např. LK čl. 29).

Tohle se dobře poslouchá. Ale jak to tedy budeme u nás dělat, aby na nás neplatila žádná z výtek onoho cizince ze začátku kázání?

Hned předem si řekněme: přestože liturgie je hra, posvátná hra Božích dětí před Boží tváří, těžiště živé bohoslužby není ve zvláštních atrakcích - ty ať jsou vždy svátkovou výjimkou - ale v prostých věcech oduševnělého konání bohoslužby nejen tělem, ale i duchem a srdcem.

F Všimni si sousedů při příchodu do kostela. Usměj se, podej ruku, přátelsky zamávej, šeptni slovíčko. Boží majestát tím neurážíš - jen usnadňuješ lidské společenství.

F Naslouchej čtení soustředěně, pozorně. Posluž ostatním jako lektor.

F Na lavicích jsou kancionály. Založ si v nich písničky už přede mší, nalistuj píseň a nabídni i sousedům. A zpívej chutě, ať povzbudíš i ostatní.

F Při společných modlitbách ať jsi účasten hlasem i srdcem.

F Sleduj modlitby kněze a souhlas vyjádři energickým amen.

F Zúčastňuj se všeho dění ve farnosti. Pomáhej, kde a jak jen můžeš. Vždyť to jsou kroky k setkání s Pánem Ježíšem.

Farnost má podle svých sil nedělní bohoslužby spoluorganizovat s knězem. - Divadelní laciné efekty do kostela nepatří, to je pravda, ale přesto

uvažte: co by řekla rodina, které by hospodyně každou neděli předkládala stejné jídlo? I v kostele se mají promyšleně střídat písně, roucha, symboly, výzdoba, osvětlení. A kde by na to vše měl stačit sám kněz? Zdá-li se vám tedy, že naše bohoslužba je dosud monotónní, málo živá - pak pomozte všichni, aby nebyla. Vymýšlejte, hledejte, pomozte udělat, co by zkrášlilo a zniternilo nedělní cestu farní rodiny k Pánu Ježíši.

R. Guardini napsal: „Liturgie je posvátná, radostná hra před Bohem. Slavit liturgii znamená poslechnout příkaz Páně a být jako děti. Vzdát se své dospělosti, která chce jednat vždy účelně. Hrát si a tančit jako David před archou. Může se stát, že přestárlí lidé, kteří už se nedovedou stát dětmi, budou na to rozmrzele hubovat. I Davidovi se stalo, že se mu jeho vlastní žena vysmívala.“

My už jsme si odvykli hrát. I dětem dnes zbývá na hraní málo času. Musí do hudebky, do rytmiky, do angličtiny, do plavání, do tělocviku - a nakonec musí do ordinace psychiatra. Ani sport už není pro mládež hrou, ale tvrdým výcvikem za účelem nejlepších výkonů, úspěchů, vítězství. Nesportuje se, nehraje se pro radost ze hry, ale pro vítězství.

My křesťané jsme při nedělní bohoslužbě také dost vzdáleni Guardiniho představě, že máme konat liturgii jako radostnou hru před Bohem. Zpěv je nám povinnou součástí bohoslužby - ne radostným prozpěvováním. Obětní průvod a ostatní průvody jsou vážným konáním - ne radostným tanečním kráčením vstříc Pánu a spolu s Pánem. Musíme se té radostné hravosti nově učit.

„Smích je nejsilnější zbraní naděje“ - napsal americký teolog Harvey Cox.

Pomozme tedy všichni, aby naše nedělní bohoslužby byly tak krásné, že se srdce směje.

Poznámka pro kněze

Byl to tuším Dr. Josef Bradáč, kdo si v materiálech pro děkanátní liturgické konference stěžoval:

„V našich kostelích místo radostného slavení nejsvětějších tajemství křesťanství, bývá často jen uspěchaný provoz. Kněz je příčinlivý - zvládl nové rubriky stejně dobře, jako znal staré - a už to jede. Žádné zdržování, mše musí být za 50 minut hotová, v další štaci čekají další lidé. A tak jde všechno ráz na ráz: modlitba, čtení, zpěv, kázání, oznamování, požehnání. Jako Orient-Expres, řítí se vše kolem věřících, kteří neměli vůbec čas a možnost do rychlíku nastoupit.“

Chce to zastavit - dělat pauzy, aby věřící mohli nastoupit. Chce to umožnit věřícím aktivitu, která jim přísluší. Chce to opravdu už skoncovat s neblahým monopolem kněze v liturgii, který dělá vše sám.“

Nedělní liturgie po koncilu není už mše pro farnost, ale mše farního společenství, i když kněz je tu nadále životně potřebný. Dobrou liturgii nemůže dělat kněz sám.

Musíme farníky vytrvale učit, že i oni se staví v neděli před Boha, že i oni s knězem „sloužili“ mši svatou. Nezáskáme k tomu naráz farnost celou, ale malá skupina zainteresovaných se najde všude. A už je tu počátek cesty od liturgie jednomužné k liturgii týmové.

Tito liturgičtí pomocníci (lektori, kantor, varhaník, sakristiáni, starší ministranti, zdobiči) se musejí scházet, vzájemně podněcovat a vyměňovat zkušenosti. Navštěvovat jiné farnosti a učit se od nich.

Knězova role je tu rozhodující. Nespočívá v káravém a mrzutém vyčítání, že dělají málo, že nejsou v kostele a ve farnosti dost aktivní. Lidé mají dost všelijakých akcí, které musí dělat celý týden venku, v kostele hledají klid. Právem v něm vidí především místo aktivity Boží. Proto vedení lidí k aktivitě nesmí mít ani nádech honění a nucení. Kdyby aktivita při bohoslužbě nevycházela z vnitřní potřeby, byl by to dril na setkání s Tajemstvím. Středem všeho musí být objevování smyslu existence člověka i světa. Hlavním jednajícím tu je přece Kristus, ten tu vykonává své kněžství.

Proto kněz, který se snaží prohloubit aktivitu farnosti při bohoslužbě, musí postupovat po těchto stupních a žádný nesmí vynechat:

F Sám vše promyslet a přesvědčit sebe.

F Vysvětlit lidem a vzbudit touhu, aby to i u nich bylo také tak pěkné.

F Hovořit o tom ve skupině pro přípravu bohoslužby.

F Pak to teprve zavést. Bez spěchu, aby nevznikl pocit ztráty, ale obohacení.

Nic starého neodstranit, dokud nové není dobře připraveno. Dobrá nedělní bohoslužba, liturgie živá a radostná, to je práce na léta.

10. Naše role při nedělní mši

Církev chce, aby křesťané nebyli na mši svaté jako němí diváci, ale podíleli se na ní uvědoměle, zbožně a činně. - Tak si přáli otcové koncilu (LK čl. 48).

Uvědoměle, zbožně a činně - to je trojí požadavek.

Uvědoměle: máme znát smysl posvátné hry, kterou máme s knězem hrát.

Zbožně se podílet, to je také srozumitelné. Máme se modlit srdcem, spoluobětovat s knězem a přijímat u stolu Páně.

Požadavek činné účasti připomíná, že se máme všichni podílet na společných modlitbách, zpěvu, úkonech, a kromě těchto společných úkonů máme se podílet ještě speciálním způsobem podle svých schopností: hu-

debníci hudbou, zpěváci zpěvem, jiní jako lektoři, ministranti, kostelníci, technici a tak dále.

A co když na to veřejné konání nemá někdo národu? Když je mu bližší a milejší usednout v kostele a spíš jen přihlížet a naslouchat? - Říkají: má-li liturgie cosi společného s hrou, pak při hře - třeba při fotbale nebo hokeji - také nehrají všichni. Hráčů je jen několik a ostatní jsou diváci.

U fotbalu to tak je, ale Boží hra má ve svých pravidlech právě to, že hrají všichni.

Tam, kde se lidé neučí jen tomu, jak to dělat, ale i jak to duchovně prožívat, jaký to má smysl, tam se lidé většinou podílejí rádi. I tam se ovšem najdou i lidé spíš tiché a meditativní povahy, ale kdo by jim to měl za zlé, když už jsou takoví.

Kde je a kde není duchovně vyspělá farnost, to poznáte snadno už podle zevnějších znamení:

F Lidé přicházejí do kostela včas. Se samozřejmostí pomáhají při přípravě bohoslužby.

F Chvilky ticha jsou soustředěné, při proměňování a u stolu Páně posvátná úcta.

F Při odchodu z kostela se lidé ve skupinkách zastaví, hovoří - nerozutíkají se hned.

A jaká jsou vnitřní znamení dobré bohoslužby? Co při ní prožíváme?

F Cítíme se osobně osloveni. Vyrovnáme se sami se sebou, zbavíme se strachů a neklidu.

F Prožíváme, že jsme údy bratrského společenství, že patříme k sobě. Smíříme se s druhými nejen podáním ruky, i srdcem.

F Pohříváme se do modlitby v povědomí přítomnosti Boží. Ježíš je ve středu dění, k němu vše směřuje a cílí. On je Učitel a Hostitel, on je kněz a Obětník.

F Odcházíme domů povzbuzeni, s novým elánem, s novou myšlenkou pro další dny, pro denní modlitbu.

Takový cíl stojí za to, abychom se všichni snažili podle svých sil přispět, aby naše bohoslužba nebyla stereotypní, posmutnělá, ale živá. Aby byla setkáním s živým Kristem.

Ještě jedno abychom nezapomněli. Jaká je role, jaké je místo našich dětí? Někteří slouží u oltáře, někteří zpívají ve schole, připravují výzdobu. Dělají to spontánně a rádi. Ale kde je jejich místo při mši? Vpředu?

Posadit děti pohromadě na lavici vpředu v kostele, to znamená přímo je nutit, aby se navzájem rušily, popichovaly, když jsou tak natlačené pohromadě. Děti patří k rodičům.

Ještě jeden důvod mluví proti dětským lavičkám vpředu. Vepředu pro ně vytváříme jakési dětské ghetto. Až mu odrostou, nebudou jinde v kostele doma. V pubertě pak z ostychu nebudou chtít jít do kostela. Proto děti patří už v dětství tam, kde bude jejich místo stále, doprostřed farní obce.

Tam jim rodiče pomohou najít píseň. Vedou je ke zpěvu, modlitbě, k povstání, pokleknutí. Rodina patří k sobě.

Nestačí vést děti do kostela jen rozkazem. Kde je bohoslužba živá, kde se stále něco děje, kde je to radostná slavnost lidí, naplněných Duchem svatým, tam jdou děti do kostela rády. A stejně tak i dospělí.

Co každý z nás uděláme pro takovou nedělní bohoslužbu?

Poznámka pro kněze

Bohoslužba a život farnosti patří nerozlučně dohromady.

Pokud se to prohlašuje takto všeobecně, nikdo nemá námitek. Ale když se lidé mají zaučovat do své role, pak se začnou ošívat. Jsou zvyklí přijít, sednout a čekat, co se bude dít, co řekne a udělá kněz. Aby se i oni považovali za spoluliturgy, aby i oni chtěli liturgii spoluvytvářet, toho dosáhli zatím málokde.

Obnova liturgie není jen ve změně liturgických knih, ale i ve změně smýšlení lidí. A ve změně smýšlení kněze. Při přípravě na nedělní mši nestačí ptát se direktáře, co je předepsáno. Stejně tak se musíme ptát na znamení času, aby liturgie byla přiměřená nejen rubrikám, ale i shromážděnému lidu. Jinak by řeč liturgie člověka minula, neoslovila by ho.

Co vlastně dnešní návštěvník od nedělní bohoslužby očekává? Různé dotazníkové akce daly v podstatě shodnou odpověď:

F Chce dojít v kostele klidu - vnitřně se zklidnit, zrekreovat.

F Dostat se do blízkosti Boží - prožít radostný a krásný zážitek.

F Odnést si domů dobrou myšlenku do všedního dne.

1) Načerpat v kostele klidu

Člověk má živelnou potřebu zklidnit se, zrekreovat. Když to nenajde v kostele, hledá to v hospodě.

Kterýsi lékař vysvětloval, proč jezdí kilometry na nedělní mši až do svého rodiště: „Protože tam pan farář je vtělený klid - a taková je i nedělní bohoslužba. Hotový balzám klidu a pohody. Nikdy na nás nekřičí, nehubuje, nerozčiluje se. Povzbuzuje, nabádá, to ano, ale spíš s humorem než se zlostí. Nekouká nervózně na hodinky. Ani my nemusíme. Všichni víme, že nikdy přes hodinu nepřetáhne, že lidé klidně stihnou svůj autobusový spoj. Tohle já potřebuji: oázu klidu bez nervozity.“

Co přispívá k ovzduší pohody při bohoslužbě?

F Co děláš, dělej klidně, usebraně, oduševněle. Dělej vše celou bytostí.

- F Když zdravíš, ať je to přátelský pozdrav a pohled.
- F Když se modlíš, ať je znát, že to je i tvá modlitba.
- F Když kážeš, ať je jasné, že za každým slovem stojíš celým svým přesvědčením.
- F Každou část mše nech pár sekund doznít.
- F Zachovávej delší klidové pauzy, jak ritus doporučuje.
- F Dbej o přátelské ovzduší mezi účastníky bohoslužby - sám buď příkladem.
- F Zajdi si občas do různých kostelů na mši a sleduj ji s ostatním Božím lidem. Jako koncelebrant u oltáře bys nepocítil, co působí rušivě, zdlouhavě, uspěchaně, studeně.

2) Lidé mají v kostele pocítit blízkost Boží

Chtějí pozdvihnout svou duši z prachu, zažít ono sursum corda. Jen pro formální plnění povinnosti tam dlouho chodit nebudou, z toho se nedá žít. Zde spolupůsobí vše - od výzdoby kostela až po kázání. O působení Boží milosti nemluvím - o tu si starost dělat nemusíme, Bůh ji neodepře. Jde tu o to, abychom byli dobře naladěnými přijímači.

3) Lidé si chtějí odnést domů dobrou myšlenku

Na to musíme myslet při celé přípravě. Aby byla při uvedení do bohoslužby naznačena. Při bohoslužbě slova rozvinuta. Při přímlovkách odsouhlasena. Při závěrečném propuštění připomenuta ve zcela konkrétní podobě: jak to budeme tento týden dělat.

Splní-li nedělní bohoslužba tyto tři požadavky, že zklidňuje k vnitřnímu pokoji, přivádí blíž k Bohu a dává na cestu domů dobrou myšlenku - pak je tou krásnou oázou v celotýdenním provozu. Proto musí kněz při přípravě na nedělní liturgii myslet jak na Boha, kterého má podle rubrik oslavovat, tak na člověka, kterého má posílit na cestě do zaslíbené země, dát mu na pomoc to, co právě potřebuje.

Jak je to v naší farnosti? Je tu oáza pokoje, pohody a posily?

Naše role při nedělní bohoslužbě, Ladislav Simajchl

Okénko do knihovny

autor: Jiří Plhoň
název: Confiteor – Příprava na svátost smíření
z obsahu: Já a moje farnost

Církev je rozdělena na diecéze a ty se dělí na farnosti sdružené ve vikariáty. V čele farnosti stojí farář nebo administrátor. Ten může mít k ruce jednoho nebo několik kaplanů a dalších kněží (např. důchodců). Základem

farnosti je duchovní společenství bratří a sester shromážděné kolem oltáře pod vedením kněze ustanoveného od biskupa. Úkolem farního společenství je pracovat na svém zdokonalení a šířit kolem sebe Kristovu radostnou zvěst o spáse.

Mám rád svou farnost? Nepřipadám si v ní jako cizinec? Zvykám si dívat se na všechny, kdo tvoří farnost, jako na své duchovní bratry a sestry? Snažím se ve svém okolí poznat co nejvíce věřících? Dávám jim poznat (třeba jen úsměvem), že je znám z kostela, že mi jsou sympatičtí? Mám zájem na tom, aby to v naší farnosti klapalo a aby se v ní všichni cítili dobře? Jaký je můj vztah k duchovnímu správci a ostatním, kněžím farnosti? Dívám se na ně jako na duchovní otce, kteří za nás nesou velkou zodpovědnost? Modlím se za kněze, aby byli svatí a snaživí, aby nás předcházeli dobrým příkladem a starali se o naši spásu? Přemýšlím o tom, v čem bych jim mohl pomoci? Pozdravím kněze, když ho potkám na ulici, nebo dělám, že ho nevidím. Jsem si vědom toho, že každá farnost, má-li mít pocit mládí a věřit ve svou budoucnost, potřebuje dobře formovanou skupinu mládeže? Dávám přednost přátelství s lidmi věřícími? Starám se o to, aby mládež držela pospolu a starala se o budoucnost farnosti? Dovedu za tímto účelem přinášet i potřebné osobní oběti? Mám zájem o nemocné farníky? O ty, kdo by rádi přišli do kostela a nemohou? Navštívím rád nemocného věřícího a přinesu mu pozdrav od bratří a sester? Udělám to, i když to nikdo neví? Jsem ochoten pomoci starým lidem, když jdou do kostela nebo z kostela? Mrzí mne, když někdo ztratí zájem a opustí naše řady? Mohu-li podpořit kolísajícího, najdu si pro něj čas a povzbudím ho? Myslím na to, jak bych zpět přivedl zbloudilé a vrátil jim pravou radost ze života? Sleduji nedělní ohlášky toho, čím bude v nejbližší době farnost žít? Snažím se připojit k těmto farním iniciativám, a tak přispět ke společné věci? Když navštívím jiné farní společenství, přizpůsobím se tamním zvykům a snažím se něčemu dobrému přiučít? Když přijde někdo cizí k nám, všimnu si ho a postarám se, aby se u nás cítil dobře? Postoupím rád své místo hostu, nabídnu mu zpěvník atd.?

Nabídka dalších okruhů zpytování svědomí v této knížce: Já a kostel, Moje modlitba, Moje práce, Moje víra, Já a autorita, Já a můj bližní.

M. J.

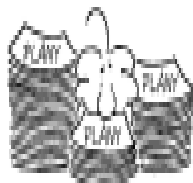
&

Knihovna se přestěhovala do učebny v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Krom domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun).

&

Farní rada

Zpráva ze 7. zasedání Farní rady ze dne 12. 09. 2004

V neděli 12. září se poprvé po prázdninách opět sešla Farní rada. Tři její členové se omluvili.

Program jednání:

- **Spolupracovníci**

FR se rozhodla zjistit osobním jednáním, zda by se mezi starší generací nenašli zájemci, kteří by byli ochotni pracovat pro farnost nebo se scházet. Dále pak chceme oslovit naši mládež, jestli by byla schopna a ochotna zajistit program pro seniory.

Také chceme zjistit od pátera M. Davidka, jaké aktivity již fungují v jeho farnosti a jestli je možné nabídnout je také našim farníkům.

- **Dokončení úprav na faře**

J. Macoun přislíbil v co nejbližší době pomoci dokončit úpravy v přízemí fary vymalováním a zvelebením průchozí místnosti.

- **Farní zpravodaj a tiskoviny nabízené v kostele**

Všichni členové FR se budou snažit zachytit během měsíce aktuality, které by mohly být zařazeny do farního zpravodaje, ten se pak bude vydávat podle zájmu farníků (průzkum). Také s ostatními tiskovinami nabízenými v kostele by to mohlo být podobné, aby nezbyvalo příliš neodebraných novin a časopisů a naopak jiných se nedostávalo.

- **Promítání filmů**

Jelikož se zatím promítání neujalo, nabízí se tu další možnost - navštěvovat společně pondělní Filmový klub v kině Sněžník, po shlédnutí filmů zajít na faru a u čaje či kávy o filmu diskutovat atd. Kdo by měl zájem, může kontaktovat J. Macouna (informace na faře).

- **Snídaně po dětské mši svaté**

Příští snídaně se bude konat v neděli 03. 10. 2004.

Příští setkání farní rady se uskuteční 14. listopadu 2004 v 18:45 (po večerní mši svaté). Do té doby opět čekají na vaše podněty a připomínky členové farní rady! Pište, volejte, mluvejte, nabízejte svou pomoc, ...

Zapsala J. Škodová

jméno	funkce
P. František Jirásek	Předseda Farní rady
Jiří Málek	Místopředseda
Jaroslava Škodová	Zapisovatelka
Milada Altnerová	Člen
Lukáš Herich	Člen
Jindřich Macoun	Člen
Rudolf Sticha	Člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2004	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	7 071 Kč	1 248 Kč	0 Kč	
Únor	10 456 Kč	2 481 Kč	4 000 Kč	Svatopetrský halěř
			3 100 Kč	Na církevní školství
Březen	6 630 Kč	1 318 Kč	2 000 Kč	Na uprchlíky
Duben	6 212 Kč	2 474 Kč	2 000 Kč	Na záchranu kostelů v naší diecézi
			1 000 Kč	Na Svatou Zemi
Květen	7 781 Kč	1 578 Kč	2 000 Kč	Na bohoslovce
Červen	6 272 Kč	1 915 Kč	0 Kč	
Červenec	6 837 Kč	1 446 Kč	0 Kč	
Srpen	5 732 Kč	1 212 Kč	0 Kč	
Září	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	56 991 Kč	13 672 Kč	14 100 Kč	

- Pan farář říká věřícím na závěr mše: „Drazí věřící! Mám pro vás jednu dobrou zprávu a jednu zlou zprávu. Ta dobrá je, že máme dost peněz na opravu kostela. - Špatná zpráva je, že tyto peníze jsou ve vašich kapsách...“
- Povídá host hostiteli: „Ta večere byla opravdu vynikající. Jen nevím, proč celou dobu na mě koukal váš pes.“ Hostitel se bodře otočí a říká: „Toho si nevímejte, to dělá vždycky, když mu někdo jí z jeho misky.“
- Skot se ptá anglického přítele: „Cos koupil Johnovi jako svatební dar?“ „Čajovou soupravu pro 12 osob. A ty?“ „Čajový cedník pro 88 osob.“

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2004		
3. října Prostr. Žleb - kaple Andělů Strážných	7. listopadu	5. prosince

vlakové spojení:

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hlavní nádr.	13:08	14:37	Dolní Žleb	14:55	16:23	17:17
Čertova Voda	13:18	14:47	Čertova Voda	15:00	16:28	17:22
Dolní Žleb	13:23	14:52	Děčín hlavní nádr.	15:10	16:38	17:32

Řekněte známým a pojedte s námi!

Credo

**... TRPĚL POD PONTSKÝM PILÁTEM, BYL UKŘIŽOVÁN,
UMŘEL A BYL POHRBEN. SESTOUPIL DO PEKEL, TŘETÍHO
DNE VSTAL Z MRTVÝCH...**

(13. pokračování)

Teologicky důležitější než utrpení je Ježíšova smrt. Ale utrpení u běžných lidí se dostává do popředí, protože každý člověk má s utrpením zkušenosti, ale se smrtí ne. Naše utrpení se může nějakým způsobem podobat utrpení Ježíšovu, ale smrt Ježíše má daleko větší význam než naše smrt. On nás svou smrtí vykoupil.

Podle synoptiků je děj evangelia postaven na dvou styčných bodech: Ježíš chce a jde do Jeruzaléma a rozhodli se, že ho zabijí. Jeruzalém bylo jediné místo podávání obětí a také jen v Jeruzalémě se konaly slavnosti Paschy. Zabíjení beránka a smrt Ježíše vidí evangelisté v úzké souvislosti. Ježíš je chápán jako nový Beránek Boží, jehož krev očišťuje od hříchu a zachraňuje od smrti každého, kdo je touto krví obmyt. Hřích, zlo vede ke smrti. Ježíš umírající na kříži není sice obtížen žádným hříchem, ale umírá jako hříšník, zločinec. Ježíš je tedy ten, kdo na sebe bere smrt, ač je nevinný a tím se za nás obětoval. Ježíšova smrt je pochopena, jestliže ji bereme jako smrt za nás. A toto je daleko důležitější než nějaké rozplývání se nad utrpením Ježíše. Ježíšovi současníci nemohli pochopit, že ten, který umírá jako hříšník, který nevládne jako král, má zachránit svět. A není důvod se jim divit.

A teď k tomu nejdůležitějšímu: co tato slova Credo znamenají pro nás? Protože vědět, že to bylo a že Ježíš zemřel za nás ještě nestačí. V listě Židům čteme tato slova:

Žd 12,1 - 4

Ta slova: „s pohledem upřeným Ježíše“, ta jsou opravdu nesmírně důležitá, protože každý z nás se může dostat do situace, kdy je nějak konfrontován s utrpením. Každý z nás se do ní dostává. Každý z nás se dostává do situace, kdy musí volit jednu nebo druhou alternativu v tom, co se mu nabízí. A na tom mnoho záleží, jak tu volbu provede. To prvé, co každého člověka napadne, je zvolit si cestu snadnější, méně bolestnou. To je samozřejmé. A tady nastupuje požadavek: mějme oči upřené na Ježíše. Tam máme poznat, že tahle cesta není vždy cestou nejlepší, že tedy není důležité najít si cestu nejlehčí, ale že je nutné najít cestu nejlepší.

Jak vypadá?

Ježíš si svůj život nezařídil pro sebe, ve svůj prospěch. Ježíš si utrpení předem nevybral, ale on k němu došel, chtěl-li žít tak, jak žil. Byl připraven o život, o všechny vyhlídky, o všechny lidské možnosti. Nakonec ve chvíli smrti o všechny přátele a stoupence. Ale nebyl připraven o smysl svého života, o své poslání. To mu zůstalo a jenom to bylo tou potupnou smrtí naplněno. To je nesmírně důležité.

Člověk, který má oči upřeny na Ježíše, by měl rozpoznat, jaké je jeho životní poslání, ztráta tohoto poslání, které je nějak dáno Bohem, je největší tragédií. A to je to, čemu musím za každou cenu zabránit. Já mám naplnit to, co mi Bůh připravil, i za cenu bolesti, i za cenu nějakého ztroskotání, protože jenom tak nebudu oloupen o to největší. Když si zvolím cestu snadnou, mohu se sice zbavit největší bolesti, ale mohu také prohrát jádro svého života. Mohu zjistit, že jsem sice tedy bez bolestí, úspěšný, spokojený, ale přitom tu stojím nesmyslně. Beze smyslu svého života, bez naplnění svého poslání. Že je to tedy všechno v nejlepší pořádku, až na jednu maličkost, že je to všechno marné a „pro kočku“. Když člověk dobře pochopí Krista, měl by se tomuhle vyhnout. Já jsem si teď vědom, že jsem nakouzl téma, k němuž by bylo třeba vrátit se trochu šířeji. Asi bude dobře se k němu vrátit v postní době, až se bude mluvit o Kristově utrpení. Ale až k těmhle koncům je třeba Ježíšovo utrpení domyslet jako něco, co ukazuje cestu.

A úryvek z evangelia by nám měl ukázat, v jakém postavení vůči Kristově utrpení člověk má stát, aby to bylo přesně tak, jak on to od nás požaduje, jak si to představuje.

Mk 8, 21 - 38

Credo podle P. A. Opatrného (pokračování příště)

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S. a dalších informátorů

F **Beseda** - V pondělí 18. 10. 2004 v 18:00 na faře v Křížové ulici bude beseda s Dr. Marií Svatošovou o hospici. Všichni jste srdečně zváni!

F **Další informace** - navštivte stránky: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz ...

Mše svaté v okolí

Tabulka je trvale k dispozici i na našem webu.

R. S.

Místo	Kdy		Poznámka
Arnoltice	Neděle	14:45	kaple na faře
Benešov nad Ploučnicí	Středa	17:30	kostel Narození Panny Marie
	Čtvrtek	8:30	
	Pátek	17:30	
	Sobota	8:30	
	Neděle	8:30	
Děčín I	Pondělí	18:00	kostel Povýšení sv. Kříže
	Úterý		jen v případě slavností, svátků
	Středa	18:00	kostel Povýšení sv. Kříže
	Čtvrtek	15:00	domov důchodců - Kamenická
	Pátek	18:00	kostel sv. Václava a Blažeje
	Sobota	8:00	kostel Povýšení sv. Kříže
	Neděle	8:00	kostel sv. Václava a Blažeje
	Neděle	10:00	kostel Povýšení sv. Kříže
Doubice	Sobota	17:00	kostel Nanebevzetí P. Marie
Hřensko	Sobota	14:00	kostel sv. Jana Nepomuckého
Libouchec	4. Ne v měsíci	16:00	kostel Tří Králů
Těchlovice	Sobota	16:00	kostel Stětí sv. Jana Křtitele
Tisá	1. Ne v měsíci	16:00	kostel sv. Anny
...	<i>Doplníme další?</i>		<i>Dejte vědět!</i>

- Hraje si Jeremiášek venku na písečku a maminka vidí, jak něco papá, a říká: „Jeremiášku, co to papáš?“ A Jeremiášek říká: „Masičko, mami, masičko.“ Maminka se ptá: „Odkud ho prosím tě máš?“ „Přilezlo.“
- Svátý Filip Neri (Římany již po čtyři sta let uctívány jako „veselý svátý“) byl v dětství chovancem chlapeckého internátu. Navzdory napomínání

Děcin - Podmokly

vychovatelů vždycky přišel pozdě na ranní modlitbu – nedokázal se totiž včas vyhrabat z postele. Vychovatel si ho zavolal: „Chlapče, chlapče, to se musí bezpodmínečně změnit! Zkus třeba tohle: Když ráno uslyšíš zvonek, pomysli si, že ležíš v očišči a sám Pán Bůh tě z něj volá. To přece vyskočíš, ne?“ Příštího dne se Filip objevil ještě později než předtím. Páter ho přijal s nemilostivě staženým obočím: „Tak sis tedy vážil mé rady?“ „Pater, jistěže jsem na ni nezapomněl. Ale bylo to tak: Zvonek řinčel a já si okamžitě představil, že jsem v očišči, a najednou mě napadalo: Chlapče, chlapče! Tys provedl už tolik lumpáren, že musíš přijmout ještě trošičku delší trest, no, a tak jsem zůstal ještě čtvrt hodinku ležet ...“

Vyučování náboženství na naší faře

den	začátek od	věk	vyučující
úterý	15:30-16:30	starší děti	Marie Jirásková
středa	15:00-16:00	starší děti	Soňa Šenková
čtvrtek	15:45-16:45	mladší děti	Andrea Krumpolcová
čtvrtek	15:45-16:45	starší děti	Marie Jirásková

R. S.

Slavnosti a svátky

LITURGIE

4. 10. Pout' v našem kostele sv. Františka z Assisi
18. 10. Svátek svatého Lukáše
24. 10. (Den modliteb za misie)
28. 10. Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31. 10. **Slavnost posvěcení kostela**

Významné dny

1. 10. Mezinárodní den hudby
16. 10. Světový den výživy

Výroční dny biskupů

3. 10. Mons. Radkovský narození (1939) - 65. výročí
4. 10. Mons. Radkovský svátek
Mons. Lobkowicz svátek
10. 10. Mons. Ender kněžské svěcení (1965)
16. 10. Jan Pavel II. výroční den zvolení papeže

Setkávání

- ◆ každou 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ každou 1. neděli ráno na faře - společná snídaně
- ◆ každou 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každá 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každé úterý od 18:00 do 19:00 - vzdělávací kroužek
- ◆ ve středu od 17:00 na faře - farní dětský filmový klub
- ◆ každou středu od 18:30 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každý 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ každý 1. pátek na faře v Jílovém od 19:00 - setkání farníků
- ◆ každý pátek od 15:30 na faře - setkávání ministrantů
- ◆ každá 2. a 4. sobota, kostel Bynov - setkání u kytary
- ◆ každého 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)
- ◆ vyučování náboženství pro děti - .

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30
Pondělí	06:45	
Úterý		17:00
Středa	06:45	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		17:00 Bynov *)

*) mše sv. 1., 3. a 5. So; bohoslužba slova 2. a 4. So.

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:30	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	17:00	Kostel Nejsvětější Trojice

☞ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 31. 10. 2004, před 1. nedělí v listopadu ☿

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)